

har lejet en Tærsemaskine, eller benytter Maskiner, som ikke ellers høre til hans Profession og særlige Fag.

Det var disse Vanfeligheder, som i Begyndelsen frembød sig for mig i Forslaget. Nu skal jeg erkende, at der under Behandlingen er sket adskillige Forandringer, hvoraf flere ere bethdelige Fremskridt. De bleve nævnte i Gaar af den ærede Ordfører, og jeg skal her med al Erkendtlighed nævne, at disse Bestemmelser, der i deres Form vare stødende for vedkommende Erhverv, ere faldne bort, saaledes den Bestemmelse i Lovforslaget, hvorved de industrielle Arbejdsgivere fattes under et Tilsyn fra Arbejdsraadets Side, et Formynderskab for denne Stand, som man maatte finde i høj Grad saarende. Ligeledes er den Bestemmelse bortfalden, at det Krav, en Arbejder skulde have paa Forsørgelse hos sin Arbejdsgiver, yderligere var blevet udvidet til at omfatte — mindre forstaaeligt — et Krav paa, at Arbejdsgiveren skulde udrede Omkostningerne ved Administrationen med 2 pCt. Endvidere er den Straffebøde af 1/2 pCt. som den Arbejdsgiver skulde isalde, der ikke prompte betalte den Kapital, som foresaldt til Arbejderen efter Ulykkestilfældet, bortfalden. Den vigtigste Indrømmelse, man har gjort det Standpunkt, jeg indtager, er den, jeg nylig nævnte, at Udvalget for Maskiners Vedkommende har erkendt, at det var urigtigt at opretholde Bestemmelsen om, at kun professionelle Arbejdsgivere ere ansvarlige for Arbejderne. Der har man ikke ment det forvarligt at opretholde den Undtagelse, som oprindeligt var gjort, at der ikke ved Drift med Maskiner, som benyttedes i Land- og Skovbrug, paalagdes samme Forsikringspligt som ved industrielle Bedrifter. Det er altsaa bortfaldet. Der er altsaa virkelig en Indrømmelse af Betydning og en Indrømmelse paa Principet, en Indrømmelse, som den Gang den skete, gav mig den Tante, at det dog var med Udset til en Overenskomst, at vi arbejdede, og som under en Række af Forhandlingerne egentlig bibragte mig den Tro, at der vilde kunne opnåes Enighed om Løven her. Jeg troede paa en saadan Enighed, at man selv om man fandt, som jeg gør, at Lovens Omfang var indsnævret til at være noget forholdsvis ringe, og selv om man fandt dens egentlige Grundlag utilfredsstillende, dog kunde komme til saadanne Former, at man kunde blive enig om Løven som et første Forsøg, hvorved en delvis Løsning af den Opgave, som her er stillet, nemlig at indføre Ulykkesforsikringen, vilde være realiseret. Smidlertid lyttedes det mig

ikke at faa dette Princip til at trænge frem i den Grad, som det maatte, dersom jeg skulde kunne gaa med til Løven i den Skikkelse, hvori den nu foreligger. Jeg maatte naturligvis stille den Betingelse, at havde man slaet fast, at et vist Arbejde, f. Eks. det at være Murer, var farligt og som Følge deraf paalagde en Forsikringspligt for den Arbejdsgiver, der bestættigede Folk i dette Fag, saa maatte denne Forsikringspligt være en og den samme for dem, der bestættigede Murere, hvad enten det var professionelle Murestre, eller det kun var Bygherrer, der bestættigede Murere. Jeg kunde efter min hele Stilling, og ogsaa efter det Ansvar, jeg har over for mine Vælgere, ikke gaa med til, efter som Næringsdrift jo er en lovlig Haandtering her i Landet, at stille Forholdene gunstigere for den Mand, som gik uden om den næringsdrivende. Naar en saadan Mand sagde til sig selv: Du kan vistnok spare ved at antage en Svend eller Arbejdsmand, thi saa sparer Du maaste Honoraret til Muresteren, og Du kan muligvis ogsaa spare yderligere ved at tage den eller den Mand, som maaste vil sætte sin Betaling lavere, end det er almindeligt hos Folk af hans Fag — han staar maaste uden for deres Organisation og stiller maaste ringere Fordringer, — naar en Bygherre, en Ejer af en Bygning raisonerede saaledes og altsaa aabenbart gjorde det, som Udvalget i Fjor i sin Betænkning fandt saa slemt, nemlig at bestættige Folk for at høste Fordel deraf, kunde jeg ikke gaa med til, at man sagde endogaa for det tredje: Naar Du gør det og søger at høste Fordel ved at gaa uden om Mestrene og ved at benytte den og den Arbejder, som er særlig billig, skal Du ogsaa have den tredje Fordel, at du ikke skal have det Besvær og den Bekostning at holde denne Mand forsikret; det skal kun falde paa den næringsdrivende som en Straf, fordi han driver sin Næring, men du skal være fritagen derved. Det var noget jeg ikke kunde være med til; jeg maatte fastholde, at et Erhvervet farligt — hvilket er bestrideligt — men er det slaet fast, at det er det, maa Udøvelsen af Erhvervet paadrage Arbejdsgiveren Forsikringspligt, hvad enten han er professionel Arbejdsgiver eller ikke. Jeg maatte ogsaa holde paa, at man ikke fastede et nyt Spørgsmaal op til Strid mellem Land og By — der kan være nok i Forvejen — ved at gøre Undtagelser, som vilde være meget vanskelige for ikke at sige umulige at motivere, mellem næringsdrivende af samme Fag, der bo paa Landet og i Byerne, eller mellem professionelle og ikke-professionelle Arbejdsgivere,